

Een nacht van waken voor de HERE

door: Hugo Bouter

‘Het vlees zullen zij dezelfde nacht eten (...) Want Ik zal in deze nacht het land Egypte doortrekken (...) De tijd, dat de Israëlieten in Egypte gewoond hadden, was vierhonderd en dertig jaar. En na vierhonderd en dertig jaar, juist op de dag af, gingen al de legerscharen des HEREN uit het land Egypte.

Een nacht van waken was dit voor de HERE, om hen uit het land Egypte te leiden. Dit is de nacht van waken ter ere van de HERE voor alle Israëlieten in hun geslachten’ (Ex. 12:8,12,40-42).

‘Toen zei Jezus tot hen: U zult allen over Mij ten val komen in deze nacht (...) Toen zei Hij tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd tot de dood toe; blijft hier en waakt met Mij’ (Mattheüs 26:31,38).

‘Van het zesde uur af nu kwam er duisternis over het hele land tot het negende uur toe. Omstreeks het negende uur nu riep Jezus met luider stem de woorden: Eli, eli, lemá sabachtháni? dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?’ (Matt. 27:45-46).

Want ik heb van de Heer ontvangen, wat ik u ook heb overgegeven, dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam; en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: ‘Dit is Mijn lichaam, dat voor u is; doet dit tot Mijn gedachtenis’ (1 Kor. 11:23-24).

Misschien kent u het lied uit de bundel van Johannes de Heer:

*‘t Is middernacht en in de hof,
buigt, tot de dood bedroefd, in ‘t stof,
de Levensvorst; in Zijn gebeên,
doorworstelt Hij Zijn strijd alleen.*

Dit lied vertolkt heel treffend de eenzaamheid van de Heer in de hof Getsemane en het zielenlijden dat Hij, wakend en biddend, geheel alleen doorworstelde. Zijn discipelen begrepen niets van Zijn strijd, hoewel zij die nacht het Pascha met Hem hadden gegeten en Hij daarna het Avondmaal had ingesteld. Zij zouden Hem verlaten en van Hem vluchten, en Petrus zou Hem verloochenen.

Het was *een nacht van waken* voor de Heer Jezus, maar er was niemand die Hem begreep en die Hem bijstond. Na de nacht in de hof Getsemane zou de ‘nacht’ van Golgota volgen en de verschrikkingen daarvan stonden de Heer duidelijk voor ogen. Maar er waren géén vertroosters, niet in de hof en evenmin op de heuvel Golgota. Toch heeft de Heer Zelf steeds aan Zijn discipelen gedacht, want Hij heeft hen liefgehad ‘tot het einde’ (Joh. 13:1). En daarom had Hij reeds eerder in die nacht waarin Hij werd overgeleverd, brood en beker aan de discipelen gegeven, opdat zij Hem altijd zouden gedenken en Zijn dood zouden verkondigen – totdat Hij komt!

De nacht waarin de Heer het Pascha at met Zijn discipelen, verwees naar die bange nacht in Egypte, toen de HERE Zijn volk door een verheven hand uit het land van de slavernij leidde. Het bloed was aangebracht aan de deurposten van de huizen van de Israëlieten, het lam was geroosterd in het vuur en het werd gegeten door de pelgrims die gereed stonden om te vertrekken – de lendenen omgord, de schoenen aan

de voeten en de staf in de hand. Het was een gedenkwaardige nacht, een nacht van waken voor het volk van God, maar bovenal een nacht van waken *voor de HERE Zelf* – en tevens een nacht van waken *ter ere van de HERE*.

Zoals het Pascha de Israëlieten herinnerde aan de verlossing uit Egypte, zo bepaalt het Avondmaal ons bij de grote verlossing die op Golgota tot stand is gebracht, toen de Heer de woorden riep: ‘Het is volbracht!’ Het verzoeningswerk van het Lam van God beveiligd ons voor de komende toorn. De wereld *is* reeds geoordeeld – voor het geloof is dat een realiteit. En wij zijn op weg naar het Beloofde Land, naar de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem. Maar dit alles hebben wij te danken aan ‘de arbeid der ziel’ van onze Heer en Heiland, aan Zijn moeitvol lijden (Jes. 53:11) – kortom, aan de *nacht* van Getsemane en *de uren van duisternis* op het kruis van Golgota.

Zullen wij die nacht nooit vergeten? De Heer Zelf heeft het aan Zijn discipelen gevraagd en daarom heeft Hij, in de nacht waarin Hij werd overgeleverd, tekenen ingesteld en aan ons toevertrouwd, symbolen die ons telkens weer herinneren aan de diepte en de hoogte van Zijn werk, de reikwijdte van Zijn lijden. De verlossing uit Egypte was om zo te zeggen het *begin*. Gods volk moest echter van veel grótere vijanden worden bevrijd: de machten van zonde, dood en Satan. Daarom moest die tweede ‘nacht’ volgen, een nacht van waken voor de Heer Jezus, in de eenzaamheid van de hof en in de drie uren van duisternis op het kruis. Laten wij Hem daarvoor prijzen en Hem eeuwig grootmaken! Het is volbracht!